

UZASADNIENIE

W dniu 27 lutego 2017 roku powód - Bank (...) S.A. z siedzibą w W. - wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego Ł. C. zapłatę kwoty 8.480,18 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie (ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie) od 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 107 złotych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jak również o zasądzenie zwrotu innych kosztów w wysokości 1,07 złotych (tytułem prowizji e-C.). Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VI Nc-e 333045/17.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę pożyczki. Pozwany nie wywiązał się jednak z jej warunków co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które to na dzień 19 stycznia 2017 roku miało wynosić 8.480,18 złotych. Powyższe zadłużenie zostało stwierdzone wyciągiem z ksiąg banku (...) z dnia 19 stycznia 2017 roku. W ocenie powoda na płatne i wymagalne zadłużenie stwierdzone wyciągiem z ksiąg banku składały się wówczas kwota pieniężna w wysokości 8.072,30 złotych z tytułu niespłaconego kapitału oraz kwota pieniężna w wysokości 407,88 złotych z tytułu niespłaconych odsetek umownych.

Powód zaznaczył, iż wzywał Ł. C. (kierując korespondencje na podany przez niego adres) do dobrowolnego uregulowania należności wraz z naliczonymi odsetkami, jednak wyznaczony w wezwaniu termin upłynął bezskutecznie. Powód w związku z niedopełnieniem zobowiązania przez pozwanego wypowiedział umowę oraz tym samym zadłużenie zostało postanowione w stan wymagalności (pozew wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 1 – 5; pozew złożony na urzędowym formularzu k. 13 – 14v). Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i stosownym postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 roku przekazał sprawę do tutejszego Sądu (postanowienie k. 6).

Pismem procesowym z dnia 8 sierpnia 2017 roku (data nadania przesyłki poleconej k. 46) powód cofnął powództwo w przedmiocie kwoty 4.050,67 złotych bez zrzeczenia się roszczenia, jednocześnie podtrzymując żądanie pozwu w zakresie zasądzenia kwoty 4.795,41 złotych tytułem niespłaconego kredytu oraz dalszych odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (nie większej niż maksymalne odsetki za opóźnienie) naliczane od kwoty 4.795,41 złotych od dnia 13 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty. Powód wskazał, że pozwany po wniesieniu pozwu dokonał szeregu wpłat, tj. kwotę 1.680,67 złotych w dniu 21 lutego 2017 roku, kwotę 610 złotych w dniu 28 lutego 2017 roku, kwotę 560 złotych w dniu 3 kwietnia 2017 roku, kwotę 600 złotych w dniu 10 maja 2017 roku oraz kwotę 600 złotych w dniu 12 czerwca 2017 roku (pismo procesowe powoda k. 39 – 40).

W toku rozprawy w dniu 17 sierpnia 2017 roku powód potwierdził otrzymanie odpisu pozwu. Podniósł, iż niniejsza sprawa pozostaje nieaktualna gdyż podpisał on w październiku 2016 roku ugodę z powodem. Zaznaczył, że spłaca zadłużenie po 600 złotych miesięcznie, a zgodnie z ugodą w lutym 2018 roku zadłużenie będzie zupełnie spłacone. Ł. C. zaznaczył, że jest na bieżąco w kontakcie z windykacją banku (protokół rozprawy z dnia 17 sierpnia 2017 roku k. 48 - 48v).

Na rozprawie w dniu 28 września 2017 roku pozwany powtórzył, iż dochodzona przez powoda kwota jest nieaktualna. Zaznaczył, że dokonywał kolejnych wpłat. Ponadto przyznał, że jego sytuacja ekonomiczna uległa pogorszeniu wskutek zajęcia egzekucyjnego dokonanego przez komornika sądowego i to było przyczyną tego, że nie miał odpowiedniej ilości środków na rachunku w terminach wynikających z ugody (protokół rozprawy z dnia 28 września 2017 roku k. 56-56v.).

W piśmie procesowym z dnia 5 października 2017 roku (data nadania przesyłki poleconej k. 63) pozwany wskazał, że z powodem zawarta jest ugoda i dokonywane są comiesięczne wpłaty w kwocie minimum 600 złotych. Ponadto z informacji jakie pozwany uzyskał w banku w dniu 29 września 2017 roku wynikać miało, iż zaległość wynosiła wówczas około 3.400 złotych z uwagi na fakt, iż ostatnia wpłata miała miejsce w dniu 13 września 2017 roku. Ł. C. zaznaczył, iż

na dzień kiedy to planowany był kolejny termin rozprawy (tj. na dzień 13 listopada 2017 roku) jego dług będzie wynosił około 2.200 złotych (3.400 złotych – 2 x 600 złotych) z uwagi na dwie kolejne wpłaty.

Pozwany podniósł, że w dniu 13 listopada 2017 roku do spłaty pozostanie około 2.200 złotych, czyli niecałe cztery raty, bez kosztów sądowych. Pozwany wskazał, iż w jego ocenie nie powinien on ponosić kosztów sądowych z uwagi na dokonywane spłaty zadłużenia (pismo procesowe pozwanego k. 60).

Powód pismem procesowym z dnia 25 października 2017 roku (data nadania przesyłki poleconej k. 67) ustosunkował się do twierdzeń pozwanego podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w niniejszej sprawie. Potwierdził, iż po wytoczeniu powództwa pozwany dokonał kolejnych wpłat na poczet przedmiotowego zobowiązania. W dniu 13 września 2017 roku Ł. C. wpłacił 600 złotych. Kwotę tej samej wysokości pozwany uiścił także w dniu 20 października 2017 roku.

Powód zaznaczył, że z uwagi na dokonane wpłaty należy wskazać, iż pozwany w trakcie toczącego się postępowanie uznał roszczenie i częściowo spłacił zadłużenie. W związku z powyższym powód cofnął pozew o kwotę 1.200 złotych, zaliczoną na poczet częściowej spłaty kapitału i odsetek, bez zrzeczenia się roszczenia i podtrzymał powództwo w zakresie zasądzenia kwoty 2.804,21 złotych tytułem niespłaconego kapitału oraz dalszych odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (nie większej niż maksymalne odsetki za opóźnienie) naliczanych od kwoty 2.804,21 złotych od dnia 21 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Powód zaznaczył, że pozwany nie dokonał wpłaty w styczniu 2017 roku, dlatego wystawił wyciąg z ksiąg banku i zdecydował się wytoczyć powództwo. Brak zapłaty w ustalonym w ugodzie terminie doprowadził do uznania porozumienia za niebyłe, ponieważ pozwany nie dochował jego postanowień (pismo procesowe powoda k. 66 - 66v).

Podczas rozprawy w dniu 13 listopada 2017 roku pozwany wskazał, iż w styczniu 2017 roku nie zrealizował wpłaty z uwagi na zajęcie egzekucyjne dokonane przez komornika sądowego na poczet zaspokojenia innych tytułów wykonawczych (protokół rozprawy z dnia 13 listopada 2017 roku).

W związku z dokonanymi wpłatami powód cofnął pozew w wyżej wymienionym zakresie bez zrzeczenia się roszczenia i podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie. Na powyższe cofnięcie zgodę wyraził pozwany (bezsporne; a nadto: pismo procesowe powoda – k. 51 – 52, protokół rozprawy – k. 56, potwierdzenie dokonania przelewu k. 62, pismo procesowe powoda k. 66 - 66v.).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 marca 2011 roku pomiędzy Bankiem (...) spółką akcyjną w W. a Ł. C. została zawarta umowa pożyczki o numerze (...). Zgodnie z jej postanowieniami bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 46.622,78 złotych, a ten zobowiązał się do jej zwrotu wraz z należnymi odsetkami oraz do zapłacenia stosownych prowizji oraz opłat. Powyższa kwota została przekazana do dyspozycji Ł. C. (okoliczności bezsporne; ponadto umowa pożyczki k. 16 – 18v).

Ł. C. nie wywiązywał się ze wszystkich postanowień w/w umowy. W związku z tym pismem z dnia 17 maja 2016 roku skierowano do niego wezwanie w przedmiocie uregulowania zadłużenia przeterminowanego w kwocie 894,38 złotych w terminie czternastu dni roboczych od otrzymania wezwania. Ł. C. nie podjął adresowanej do niego korespondencji (wezwanie k. 21, zwrotne potwierdzenie odbioru z adnotacją o niepodjęciu przesyłki w terminie k. 21v. – 22).

Pismem z dnia 18 czerwca 2016 roku bank wypowiedział Ł. C. umowę zawartą w dniu 8 marca 2011 roku. Ł. C. odebrał wypowiedzenie w dniu 6 lipca 2017 roku (wypowiedzenie umowy k. 19, potwierdzenie odbioru – k. 19v. - 20).

Pismem z dnia 26 października 2016 roku bank poinformował Ł. C., iż wyraża zgodę na spłatę zadłużenia wynikającego z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 8 marca 2011 roku w ratach w wysokości minimum 600 złotych, płatnych do ostatniego dnia miesiąca począwszy od listopada 2016 roku (pismo k. 47).

Kwota dochodzonego pierwotnie roszczenia Bank (...) S.A. została stwierdzona wyciągiem bankowym o numerze (...) z którego wynikało, że na dzień 19 stycznia 2017 roku figuruje w księgach banku wymagalne zadłużenie dłużnika Ł. C., wynikające z w/w umowy nr (...) z dnia 8 marca 2011 roku. Na zobowiązanie dłużnika w kwocie 8.480,18 złotych składały się wówczas kapitał w wysokości 8.072,30 złotych oraz odsetki umowne w kwocie 407,88 złotych, naliczone od dnia 15 czerwca 2016 roku do dnia 18 stycznia 2017 roku (wyciąg z ksiąg powoda k. 15).

W dniu 14 lutego 2017 roku bank sporządził pismo w przedmiocie wezwania Ł. C. do natychmiastowej wpłaty kwoty 8.536,71 złotych w terminie siedmiu dnia od odbioru wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, a w następstwie egzekucyjnego (wezwanie k. 23).

Ł. C. dokonał na rzecz (...) S.A. następujących wpłat:

- w dniu 21 lutego 2017 roku – kwoty 1.680,67 złotych;
- w dniu 28 lutego 2017 roku – kwoty 610 złotych;
- w dniu 3 kwietnia 2017 roku – kwoty 560 złotych;
- w dniu 10 maja 2017 roku – kwoty 600 złotych;
- w dniu 12 czerwca 2017 roku – kwoty 600 złotych;
- w dniu 10 sierpnia 2017 roku – kwoty 1.200 złotych;
- w dniu 13 września 2017 roku – kwoty 600 złotych;
- w dniu 20 października 2017 roku – kwoty 600 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów i kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą zasadniczo spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił, zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty określonej w pkt I sentencji. W pozostałym zakresie podlega ono umorzeniu. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrane w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 155 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 459, powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Pałestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113).

Bezsporne w niniejszej sprawie pozostawały kwestie dotyczące zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki o numerze (...) w dniu 8 marca 2011 roku i wyrażenie zgody przez powoda na spłatę zadłużenia w ratach w wysokości minimum 600 złotych miesięcznie, płatnych do ostatniego dnia danego miesiąca, począwszy od listopada 2016 roku. Bezspornym był również fakt braku wpłaty wymagalnej – zgodnie z ugodą zawartą pomiędzy stronami – kwoty w miesiącu styczniu 2017 roku.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Natomiast w myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1528 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy). Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków.

Pozwany nie kwestionował faktu uzyskania środków z tytułu w/w umowy pożyczki. Zwracał jednak uwagę na ugodę zawartą z powodem, która miała być przez niego sumiennie respektowana. Zgodnie z art. 917 kc przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Przepisy kodeksu cywilnego nie wymagają szczególnej formy dla zawarcia ugody. Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy uznać, iż treść pisma powoda z 26 października 2016 roku wskazuje, iż zawarł on z pozwanym ugodę określającą zasady spłaty należności z tytułu w/w umowy pożyczki, polegającą na dokonywaniu spłaty w wysokości minimum 600 złotych płatnych do ostatniego dnia miesiąca począwszy od listopada 2006 roku (ugoda k. 47). Treść w/w pisma nie pozwala ustalić innych warunków tej ugody – w tym możliwości prolongowania terminu spłaty rat lub przyczyn usprawiedliwiających uchybienie temu terminowy. Powód twierdził, iż pozwany nie dokonał wpłaty do końca stycznia 2017 roku, a tym samym nie wykonał postanowień ugody i dlatego należało uznać je za niebyłe.

Pozwany nie przedstawił dowodu dokonania wpłaty raty wynikającej z w/w ugody w styczniu 2017 roku. Na okoliczność braku wpłaty wymagalnej kwoty w miesiącu styczniu 2017 roku podnosił fakt zajęcia egzekucyjnego dokonanego przez komornika sądowego w ramach prowadzonego postępowania na poczet zaspokojenia innego tytułu wykonawczego. Niemniej, nawet w zakresie tego typu argumentacji – pozwany nie przedstawił na poparcie swojej tezy jakichkolwiek dowodów.

W myśl bowiem dyspozycji art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazano wyżej, powyższy przepis wyraża podstawową regułę dowodową postępowania cywilnego, zgodnie z którą osoba, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne, musi ten fakt udowodnić. Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, Sąd zaś powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 roku, I ACa 613/12 LEX nr 1294695). Pozwany w niniejszej sprawie nie sprostował ciężarowi dowodu na okoliczność wykazania, iż nie mógł on uiścić w terminie wymagalnego zobowiązania z przyczyn związanych z zajęciem egzekucyjnym dokonanym przez komornika sądowego. Tym bardziej pozwany nie udowodnił, iż nie był w stanie uiścić wymagalnego zobowiązania wskutek przyczyn od siebie całkowicie niezależnych, np. wobec działania siły wyższej (*vis maior*). Tym samym brak uiszczenia wymagalnej raty w zakresie spłaty zobowiązania objętego ugodą należało potraktować odstępianiem od zawartej ugody i utratą jej mocy obowiązującej. Ugoda nie powoduje powstania nowego stosunku prawnego, ale jedynie go modyfikuje. Wskutek wygaśnięcia ugody skuteczność odzyskały postanowienia pierwotnej umowy, a tym samym wymagalna stała

się cała, dotychczas nieuiszczona przez pozwanego, wynikająca z niej należność. Późniejsze spłaty rat przez pozwanego nie mogły przywrócić już tej ugodzie jednostronnie prawnej skuteczności. Powód nie wyraził natomiast zgody na przywrócenie ugodzie mocy prawnej. W razie niespełnienia przez dłużnika w zastrzeżonym terminie świadczenia określonego w ugodzie wierzycielowi przysługuje nie tylko roszczenie o wykonanie ugody, ale ponadto może on stosownie do okoliczności dochodzić w razie zasadniczej zmiany stosunków - dalszych roszczeń wynikających z łączącego strony stosunku prawnego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1985 roku, III CZP 64/85, OSNCP 1986 nr 11, poz. 171).

Nie uszedł także uwadze Sądu fakt, iż sposób czy prawidłowość wyliczenia przez powoda należności głównej czy odsetek, wskazany w wyciągu z dnia 19 stycznia 2017 roku (k. 15), nie był kwestionowany przez pozwanego. Nie budził on także zastrzeżeń Sądu. Ostatecznie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 2.804,21 złotych wraz z odsetkami (pismo k. 66). Powyższe okoliczności legły u podstaw rozstrzygnięcia zawartego w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z § 14 ust. 2 umowy z dnia 8 marca 2011 roku z zastrzeżeniem wynikającym z art. 359 § 2³ kc.

Z uwagi na cofnięcie pozwu przez powoda bez zrzeczenia się roszczenia w przedmiocie kwoty 4.050,67 zł (w piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 roku) oraz kwoty 1.200 złotych (w piśmie z dnia 25 października 2017 roku), jak również wyrażenie zgody na to zrzeczenie przez pozwanego - należało w dalszej części umorzyć postępowanie. Powód domagał się jedynie zasądzenia kwoty 2.804,21 złotych wraz z odsetkami (pismo k. 66).

Zgodnie z art. 355 § kpc, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania m.in. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Jednocześnie zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy. W niniejszej sprawie do cofnięcia pozwu doszło w toku postępowania, tym niemniej pozwany wyraził zgodę na w/w czynność. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, iż w to powód jest dysponentem swojego żądania i może on w granicach przewidzianych prawem dowolnie zmieniać zdanie co do podtrzymywania żądania pozwu. Dlatego w ocenie Sądu cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa, zatem jest zgodnie z przesłankami określonymi w art. 203 § 4 kpc. Z tego względu, na podstawie powołanych przepisów, w pkt II sentencji wyroku należało umorzyć postępowanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc. Pozwany w istocie w całości przegrał sprawę i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu ciążył na nim obowiązek poniesienia kosztów procesu, w tym obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powoda. W wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 kpc) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (podobnie uznał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 marca 2013 roku, IV CZ 8/13, Legalis nr 736723).

Powód poniósł koszty procesu w wysokości 2.117 złotych na którą to sumę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 300 złotych, opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego w wysokości 1.800 złotych, ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...).